

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/62/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8721200499
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8721200499.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v právnej veci žalobcu K. Z. spol. K., so sídlom H. F., A. K. XX, P.: XX XXX XXX, zastúpený JUDr. Milan Szöllőssy, advokát so sídlom Košice, Mlynská 28, IČO: 35 570 661, proti žalovanému E. S. N. P. O., so sídlom C., N. X., P.: XX XXX XXX, v spore o zaplatenie 376,59 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 20C 8/2021-67 zo dňa 02.11.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 376,59 eur s príslušenstvom titulom poistného plnenia za škodu, ktorá bola spôsobená poistencom žalovaného na motorovom vozidle žalobcu. Predmetná škoda spočívala v nákladoch žalobcu na výmenu čelného skla, ktoré bolo poškodené vymrštením kameňa pneumatikou poistenca žalovaného.
2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 427, § 428, § 429, § 431, § 442 Občianskeho zákonníka, podľa § 4, § 15 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a v zmysle článku 36 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2009/103/ES z 16.09.2009.
3. Mal za preukázané, že došlo k preukázaniu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená poistencom žalovaného, a to pri strete prevádzok. Pri tejto nepriamej kolízii, a to vymrštením kameňa kolesom jedného vozidla a jeho nárazom do iného vozidla, došlo ku škode na motorovom vozidle žalobcu, ktorý túto škodu uhradil, čím došlo k zmenšeniu jeho majetku. Z týchto dôvodov považoval za dôvodné žalobe vyhovieť v celom rozsahu.
4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspechu, keď priznal úspešnej strane sporu právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovaného s poukazom na dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Odvolateľ uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je správny a súd sa nevyporiadal s jeho právnou argumentáciou, a to v súvislosti s tým, že žalobca nepreukázal výšku škody v zmysle § 15 ods. 1 a § 4 ods. 2 písm. b/ Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Poukázal na to, že škoda, ktorá sa má nahradiť vyjadruje úbytok majetku poškodeného, pričom ak žalobca odôvodňoval výšku škody vystavenou faktúrou a ak takúto faktúru

neuhradil, nedošlo na jeho majetku ku škode. Odvolateľ uviedol, že žalobca v prejednávanej veci nepreukázal, že došlo z jeho strany k úhrade faktúry za vykonanú opravu. Rovnako tak odvolateľ namietol priznanie 20% DPH, nakoľko žalobca je platcom DPH, a preto by za predpokladu preukázania nároku na náhradu škody mohol mať nárok iba na zaplatenie sumy 313,82 eur, čo je v súlade so Zákonom o dani z pridanej hodnoty. Rovnako tak žalovaný namietal priznanie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 376,59 eur od 04.07.2020 do zaplatenia s tým, že v tejto časti rozsudku absentuje zdôvodnenie tohto nároku. Uviedol, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní od skončenia prešetrovania alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu. Len ak poisťovateľ nespĺní povinnosť v zmysle Zákona o PZP, a to § 11 ods. 6, je povinný platiť úrok z omeškania. Sankcia v podobe úroku z omeškania je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti poisťovne, a to buď uvedenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/v trojmesačnej lehote a jej účelom je ochrana poškodeného v tom, aby poisťovňa nezostala nečinná a bola nútená v lehote 3 mesiacov poškodenému oznámiť spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Sankcia v podobe úroku z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie tejto povinnosti. Tento záver vyplýva aj zo Smernice 2000/26/ES Európskeho parlamentu a rady zo 16.05.2020, a to konkrétne z článku 4 ods. 6 tejto smernice. Predmetné závery vyplývajú aj z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, na ktoré odvolateľ poukázal. Zároveň uviedol, že svoju povinnosť šetriť poistnú udalosť splnil a dňa 03.07.2020 oznámil žalobcovi, že ukončil šetrenie škodovej povinnosti a neposkytol mu plnenie z dôvodu, že nebol preukázaný vznik škody. Z uvedeného dôvodu nie je možné vyhovieť žalobe v časti o priznanie úroku z omeškania. Zároveň žalovaný namietol aj nepreskúmateľnosť rozsudku, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Namietol, že odôvodnenie rozsudku je také, ktoré nespĺňa atribúty presvedčivosti a dostatočnosti argumentácie súdu prvej inštancie, preto navrhol zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie alternatívne žalobu zamietnuť.

6. Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného napriek výzve súdu prvej inštancie nevyjadril. Vo veci neboli podané ani ďalšie vyjadrenia strán.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie,

pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

12. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b/ CSP) odvolací súd uvádza, že dôvodnosť tejto námietky nebola zo spisu zistená.

13. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňuje realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

14. Odvolacia námietka nepreskúmateľnosti rozsudku je odvolacou námietkou, ktorú možno subsumovať pod odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko ak je rozsudok nepreskúmateľný jedná sa o porušenie práva strany sporu na spravodlivý proces. Ani s konkretizáciou tejto odvolacej námietky sa však odvolací súd nestotožnil.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovkej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07).20. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobcu vyhovel. Preto neobstojí odvolacia námietka nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

16. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pri námietke odvolateľa ohľadom nepreukázania úhrady faktúry a teda nepreukázania skutočnosti, že došlo ku škode na majetku žalobcu odvolací súd uvádza,

že táto námietka nie je dôvodná, nakoľko z dôkazu na č.l. 58 vyplýva, že došlo k úhrade faktúry č. XXXXXXXX. vo výške 376,59 eur v prospech spoločnosti B. K. s.r.o., ktorá vystavila žalobcovi faktúru, ktorá sa nachádza na č.l. 8. Z uvedeného je zrejmé, že neobstojí odvolacia námietka nepreukázania úhrady faktúry a teda zmenšenia majetku žalobcu. Odvolací dôvod, že takýto doklad nebol žalovanému doručený je irelevantný, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol riadne a včas predvolaný na pojednávanie dňa 02.11.2021, pričom súd oznámil žalovanému, že jeho žiadosť o odročenie pojednávania nespĺňa predpoklady v zmysle § 183 CSP a teda vo veci bude konať. Následne aj súd prvej inštancie vec prejednal na pojednávaní dňa 02.11.2021, kde bol oboznámený ako listinný dôkaz pokladničný doklad, preto túto námietku nemožno považovať za dôvodnú.

17. Pokiaľ sa týka námietky ohľadom skutočnosti, že žalobca je platcom DPH a teda táto suma mu nemala byť priznaná, k tomuto uvádza odvolací súd, že tieto skutočnosti zo strany žalovaného prezentované nemajú vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zo spisu nepochybne vyplýva, že žalobcovi bola vystavená faktúra vo výške 376,59 eur, ktorú aj v celom rozsahu uhradil v hotovosti, čím bola preukázaná podmienka vzniku škody na jeho majetku. V tejto súvislosti preto nie je relevantnou skutočnosťou to, či žalobca je platcom DPH alebo nie.

18. Rovnako tak sa odvolací súd nestotožnil ani s odvolacou námietkou v časti priznania úroku z omeškania.

19. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškania s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

20. Výška úroku z omeškania v zmysle § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. je o 5% bodov vyššia ako základná úroková sadza Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný zaslal žalobcovi oznámenie o riešení škodovej udalosti zo dňa 03.07.2020, v ktorom mu oznámil, že uplatnený nárok vybavuje bez poskytnutia náhrady škody. Nasledujúcim dňom sa dostal žalovaný do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku, preto odvolací súd považoval za dôvodné potvrdiť aj výrok napadnutého rozsudku v časti príslušenstva pohľadávky.

22. Odvolací súd uvádza, že odvolateľ správne poukazoval na nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti, no tento nedostatok nespôsobil vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto napadnutý rozsudok potvrdil aj v časti príslušenstva pohľadávky s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

23. Žalobcovi patria aj úroky z omeškania v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a ich priznanie odvolací súd považuje za dôvodné. Právo žalobcu na úroky z omeškania jednoznačne vyplýva z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na právny názor vyslovený Krajským súdom v Bratislave v rozsudku pod sp. zn. 6Co/504/2013 zo dňa 4.11.2013, kde v odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že úroky z omeškania podľa ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s ust. § 11 ods. 6 predmetného zákona sankcionujú len neskoré prešetrovanie a vybavenie poistnej udalosti. Nezbavia však poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie, a to i v prípade, ak poisťovateľ povinnosti uvedené v ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnil včas, teda skončil prešetrovanie poistnej udalosti alebo poskytol vysvetlenie o odmietnutí poistného plnenia. Rovnaký právny názor vyslovil aj Krajský súd v Prešove v konaní pod sp. zn. 11Co/74/2016 z 19.9.2017 a taktiež pod sp. zn. 20Co/158/2011 z 12.7.2012 a 20Co/45/2012, ako aj 20Co/66/2011.

24. Pokiaľ ide o poukaz žalovaného na ust. § 11 ods. 6, 7 a 8 ZoPZP a jeho tvrdenie, že z uvedenej právnej úpravy podľa neho vyplýva, že „ak žalovaný (poisťovateľ) v zákonom stanovenej trojmesačnej lehote odo dňa oznámenia škodovej udalosti skončí prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámi poškodenému výšku poistného plnenia, resp. poskytne poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré znížil plnenie, nie je povinný hradiť úroky z

omeškania, keďže sa nedostal do omeškania s plnením jeho povinností“, tak toto jeho tvrdenie vychádza z nesprávneho, resp. neúplného výkladu uvedených ustanovení .

25. Ustanovenia § 11 ods. 6, 7 a 8 ZoPZP, podobne ako akékoľvek iné na seba nadväzujúce ustanovenia, treba totiž vykladať komplexne, systematicky a vo vzájomných súvislostiach (a nie izolovane). Ak totiž zákonodarca formuluje v ustanovení § 11 ods. 6 písm. a/, b/ cit. zákona (kumulatívne) viaceré povinnosti poisťovateľa (ktoré sú predpokladom poskytnutia poistného plnenia, alebo priamo súvisia s dôvodmi neposkytnutia poistného plnenia), na ktoré systematicky bezprostredne nasledujúcom ďalšom ust. § 11 ods. 7 cit. zákona súčasne priamo viaže ďalšie nadväzujúce povinnosti (vznik splatnosti, resp. povinnosti poskytnúť poistné plnenie v určitom čase), a v ust. § 11 ods. 8 cit. zákona stanovuje sankciu za ich nedodržanie, tak tieto je potrebné vykladať komplexne a vo vzájomných súvislostiach. Ak by ods. 7 a 8 cit. zákona nemali spolu súvisieť, nebol by inak dôvod sankcie v ods. 8, stanovenej údajne výlučne len za nesplnenie nepeňažných povinností uvedených v ods. 6 cit. zákona, oddeľovať od nich doplňujúcim ustanovením určujúcim na ich základe priamo ďalšie (údajne úplne iné) povinnosti o čase poskytnutia poistného plnenia (ods. 7), ktoré by podľa nasledujúceho ustanovenia údajne sankcionovaný byť nemal. Veď ak by malo ísť výlučne len o právnu úpravu „nefinančnej“ povinnosti a sankcie za jej nesplnenie, nebol by vôbec žiadny dôvod včleniť medzi túto úpravu (systematicky) aj úpravu o čase splatnosti poistného plnenia (nadväzujúcu na skončenie prešetrovania, alebo doručenie rozsudku), a stačilo by ju uviesť až za nich.

26. Výklad zákona prezentovaný žalovaným je však, podľa názoru konajúceho súdu, príliš formalistický, a neberie do úvahy zjavný a spravodlivý účel a zmysel tejto právnej úpravy. Okrem toho by právo na úroky z omeškania (za omeškanie dlžníka) bolo neprípustne závislé v podstate najmä od toho, kedy o nároku (právoplatne) rozhodne súd. Právo pritom nemožno spravodlivo vykladať bez zohľadnenia jeho účelu a zmyslu. „Ako ústavne nesúladné (porušujúce základné práva) ústavný súd hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli zákony a podzákonné úpravy (vrátane noriem týkajúcich sa výkladu alebo platnosti právneho úkonu) interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti napr. v dôsledku prílišného formalizmu (IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 1735/07, I. ÚS 26/2010).“ (nález Ústavného súdu SR zo dňa 28.4.2014, sp. zn. IV. ÚS 15/2014).

27. Zjavným, prirodzeným a nesporným účelom úrokov z omeškania, podobne ako aj akýchkoľvek iných sankcií za nesplnenie povinnosti, je totiž nútiť dlžníkov, aby svoju povinnosť splnili riadne a včas, čo nepochybne zahŕňa nielen časovú, ale aj kvalitatívnu a kvantitatívnu zložku ich povinností. Svoju povinnosť tak majú splniť nesporne nielen včas, ale aj úplne a riadne, a teda nie len formálne (akýmkoľvek spôsobom) podľa subjektívneho uváženia dlžníka, ale objektívne v zmysle zákona. Inak by tieto sankcie nemali žiaden reálny význam. Z pohľadu teologického a ústavne udržateľného výkladu povinností ust. § 11 ods. 6 ZoPZP a úrokov z omeškania ako sankcie za ich nesplnenie preto nemôže stačiť, aby poisťovateľ v stanovenej lehote (bez ohľadu na objektívne preukázané skutočnosti) poskytol poškodenému akékoľvek vyjadrenie či odôvodnenie k jeho riadne uplatnenému nároku, a tak si údajne riadne splnil svoju povinnosť, a tým si (dokonca aj v prípade zjavne neopodstatneného odmietnutia plnenia) bez akýchkoľvek následkov oddialil svoju povinnosť poskytnúť peňažné plnenie až do (právoplatného) rozhodnutia súdu. Spravodlivému účelu týchto ustanovení teda podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá výklad taký, že ak bol v stanovenej lehote poisťovateľovi nárok na náhradu škody zo strany poškodeného objektívne dostatočne preukázaný, poisťovateľ bol povinný najneskôr v lehote troch mesiacov skončiť svoje potrebné prešetrovanie tohto nároku a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia zodpovedajúcu rozsahu objektívne preukázanej povinnosti, a súčasne najneskôr do uplynutia 15 dní od toho poskytnúť poškodenému tomu zodpovedajúce poistné plnenie, a ak sa tak nestalo, od nasledujúceho dňa je tak povinný zaplatiť poškodenému z tejto sumy aj zákonom stanovené úroky z omeškania.

28. V prospech tohto výkladu konajúceho súdu svedčí napokon aj dôvodová správa k ZoPZP, a to či už k jeho pôvodnému zneniu, alebo aj k jeho novelizácii zákonom č. 430/2003 Z.z. (ktorým bola do tohto zákona zavedená právna úprava povinnosti poisťovateľa platiť úroky z omeškania). Podľa dôvodovej správy k pôvodnému zneniu by tento zákon mal viazať splatnosť poistného plnenia „podobne ako tomu bolo doteraz na dobu 15 dní po skončení šetrenia potrebného na zistenie výšky povinnosti poistiteľa nahradiť škodu. Rovnaká lehota platí, ak o nároku poškodeného rozhoduje súd, bez ohľadu na to, či poškodený žaloval poistiteľa alebo poisteného.“, a teda bez ohľadu na to či by o nároku rozhodoval súd. A podľa dôvodovej správy k novelizácii ZoPZP zákonom č. 430/2003 Z.z. nové znenie by malo vychádzať

„z čl. 4 odsek 6 smernice č. 2000/26/ES (štvrtá smernica), ktorá jednoznačne stanovuje povinnosť poisťovateľovi do troch mesiacov poskytnúť poškodenému poistné plnenie, ak boli rozsah povinnosti poisťovateľa plniť a nároky na náhradu škody preukázané alebo poškodeného písomne informovať o dôvodoch pre ktoré odmietol alebo znížil poistné plnenie, alebo dôvodov pre ktoré v ustanovenej lehote nebolo možné preukázať rozsah povinnosti poisťovateľa plniť.“ Účel a cieľ tejto právnej úpravy teda možno vyvodiť z čl. 4 ods. 6 smernice č. 2000/26/ES, z ktorého podľa dôvodovej správy úlohou členských štátov bolo zaviesť povinnosť, podporenú „primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo inými rovnocennými správnyimi sankciami, že do troch mesiacov odo dňa, kedy poškodená osoba uplatní svoju pohľadávku na náhradu škody buď priamo voči poisťovní osobe, ktorá spôsobila nehodu, alebo voči jej likvidačnému zástupcovi

a) poisťovňa osoby, ktorá spôsobila nehodu, alebo jej likvidačný zástupca predložia odôvodnený návrh na náhradu škody v prípadoch, kedy zodpovednosť nie je sporná a škody sú vyčíslené, alebo

b) poisťovňa, ktorej je adresovaná žiadosť o náhradu škody, alebo jej likvidačný zástupca poskytne odôvodnenú odpoveď na body žiadosti v prípadoch, keď zodpovednosť je buď odmietnutá, nie je presne určená alebo škody nie sú úplne vyčíslené, a zároveň členské štáty mali prijať „ustanovenia, aby zabezpečili, že ak návrh nie je predložený v lehote troch mesiacov, okrem náhrady navrhutej poisťovňou alebo určenej súdom budú poškodenej osobe vyplatené aj úroky“. Účelom zákona teda bolo zabezpečiť, aby boli povinnosti plnené odôvodnene, riadne a včas.

29. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III.ÚS215/2020, kedy Ústavný súd vyslovil záver, že eurokonformný výklad citovaných ustanovení Zákona o povinnom zmluvnom poistení má nárok na úrok z omeškania, a to najneskôr v lehote začínajúcej 15-tým dňom po skončení vyšetrovania poistnej udalosti poisťovňou.

30. Z týchto dôvodov považoval odvolací súd aj tieto odvolacie námietky za nedôvodné.

31. Rovnako namietaný odvolací dôvod, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d/ CSP) odvolací súd zo spisu nezistil, pričom odvolateľ na žiadnu konkrétnu vadu ani nepoukazoval. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

32. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy,

ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlady.

33. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

34. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h/ CSP odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods.1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok náhrady trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Dôvodnosť takého postupu vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

36. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).